

Laat je raken

Zondag 26 september 2021, Christus Triumfatorkerk

Doopviering

Voorganger ds. Jaap van den Akker

Lezing: Marcus 9: 38-42, 49-50 en 10: 13-16

KOMEN

- Welkom
- Aanvangslied 'Dank u voor deze nieuwe morgen' (Lied 218: tekst Nynke)
- Bemoediging en groet
- Eva steekt haar doopkaars aan
- We steken een kaars aan voor wie we missen
- Psalm van de zondag: Psalm 100: 1, 2 en 4
- Kyriegebed
- Glorialied: 'Alle eer en alle glorie' (Lied 305: 1)

DOOP

- De dopeling worden binnengebracht, ondertussen zingen we:
- Lied: 'O Here God, - ons liefst verlangen' (Lied 778: 1 en 2)
- Inleiding op de doop
- Presentatie
- Gezamenlijke belijdenis: 'Wij geloven één voor één' (Lied 344) (staande)
- Doopgebed
- Doopintentie door Irene en Niels en Christian en Nynke
- Met de Kinderen:
- Solozang Sebastiaan Kranenburg zingt 'Heb het leven lief' van Liesbeth List
- Bediening van de Doop
- Zegenlied: 'Kindje, mijn kindje' tweede en derde couplet (Melodie lied 419)
- Doopvragen
- Lofzang 'Kind van God gegeven' (lied 781)
- Gelukwensen aan de doopouders, uitreiking doopkaars, doopkaart en -brief

WOORD

- Bijbellezing Marcus 9: 38-42, 49-50 en 10: 13-16
- Lied 'O grote God die liefde zijt' (838: 1)
- Preek

De zomerwei 'ochtends vroeg.

En op een zuchtje dat hem droeg vliegt een geel vlindertje voorbij.

Heer, had het hierbij maar gelaten.

Heer, had het hier maar bij gelaten – het is een verzuchting van de dichter. Vasalis.

Had het hier maar bij gelaten...

Het overvalt je zo nu en dan.

Als de politici weer over elkaar heen buitelen bij de Algemene Beschouwingen, terwijl de problemen in het land en in de wereld zich opstapelen. Als mensen en landen tegen elkaar opstaan. Als je je afvraagt waar het heen moet met deze wereld.

De vraag overvalt je soms: In welke wereld brengen wij onze kinderen groot?

Toch nog een zwaar begin van deze preek in deze feestelijke doopdienst.

Terwijl we – de doopouders en ik – in de voorbereiding van deze dienst nog wel wat zware stukken tekst uit de lezing van vanmorgen hebben gehaald. Over het afhakken van je hand. Of over een molensteen om je nek. We hebben ze gedeeltelijk uit de lezing geknipt, omdat we bang waren dat kijkers via YouTube of gasten van de doopfamilie die wat minder vaak in de kerk komen, meteen zouden afhaken.

Toch - bedacht ik me bij de voorbereiding van deze preek – bieden beide teksten voor de molensteen en vuur en over 'laat de kinderen tot mij komen' wel een mooie spanningsboog. Ze schetsen de spanning van de wereld waarin wij leven.

Want het vraagt scherpe keuzes om het goede te doen in dit leven. Het is een moeilijke zoektocht om uit alles dat op je afkomt juiste keuzes te maken. En het doet soms ook pijn – als je durft te kiezen. Dat je vrienden verliest om je principes. Dat er discussie ontstaat in de familie om politieke keuzes. Vroeger vielen families uit elkaar als er een kerkscheuring dreigde of een fusie – zoals nog in 2004. Tegenwoordig zijn er plekken waar je beter niet kunt beginnen over de coronamaatregelen of wel of niet vaccineren, omdat niet iedereen jouw standpunt deelt en daar vaak geharnast in staat.

Wij leven in een vrij land. Wij mogen onze eigen keuzes maken. Wij kunnen vrij naar de kerk gaan. Het mag zelfs zonder coronacheckapp-controle bij de deur. In de tijd dat het Evangelie van Marcus werd geschreven was dat wel anders. Als jij voor Jezus koos, als je christen werd, dan kon dat je baan kosten. Het kon zijn dat je ontfermt werd of uit de familie werd gegooid. In ieder geval was je niet meer welkom in de synagoge. En ook de Romeinse overheid moest weinig hebben van die nieuwe religie.

Voor deze vroege christenen schrijft Marcus zijn Evangelie. Voor hen was het realiteit dat ze met gevaar voor eigen leven kozen voor hun geloof. En zo'n zware zin als: "Wie één van de geringen die in mij geloven van de goede weg afbrengt, zou beter af zijn als hij met een molensteen om zijn nek in zee gegooid werd." Is voor hen bedoeld. Als troost – hoe vreemd dat ons misschien in de oren klinkt.

Jezus zet vandaag twee wereld tegenover elkaar. De weerbarstigheid van de grotemensenwereld. Met politieke spelletjes, met processen die maar doorgaan zonder dat je daar invloed op lijkt te hebben. Met de macht van het geld en de economie dat het belangrijkste geloof lijkt te zijn en waar alles en iedereen aan wordt afgemeten. Die wereld, waarin onze persoonlijke keuzes voor naastenliefde of voor duurzaamheid een druppel op de gloeiende plaat lijken te zijn. De grote wereld die maar door draait en door draait. Die wereld zet Jezus tegenover jou, uw eigen persoonlijke wereld. De wereld waarin je dagelijks leeft. De wereld waarin je wél invloed kunt uitoefenen.

Een slok water krijgen van iemand, als je uitgedroogd bent. Het lijkt een klein gebaar, maar het kan een leven redden.

Het echte leven dat speelt zich niet af in de presidentiële huizen, in de ministeries, en het sippelt maar soms door tijdens de Algemene Beschouwingen. Het echte leven vindt dáár plaats waar je een ander ziet staan en ontmoet. Waar je noden gezien worden. Waar je je geluk deelt.

Het gaat om die spanning in het evangelie van vandaag.

De wereld die maar door raast, en waarvan je soms moet zuchten. Als de aarde maar op blijft warmen en er steeds maar vluchtelingenstromen komen. En de wereld waar Jezus ons op wijst. De wereld waarin mensen het goede doen.

De leerlingen van Jezus zijn besmet geraakt door die grote wereld. Van de politieke spelletjes. Zij komen verschrikt bij Jezus: er is iemand die in Jezus' naam demonen uitdrijft. Iemand die een ander mens dat geestelijk in de war is nabij is en opnieuw in het leven laat staan. En ze proberen hem te stoppen, want hij wilde niet bij hun clubje komen.

Jezus vindt dat partijpolitiek. Hij doet daar niet aan mee en zegt: 'Belet het hem niet. Want iemand die een wonder verricht in mijn naam kan onmogelijk het volgende moment kwaad van mij spreken.

Wie niet tegen ons is, is voor ons.'

De vraag is nu hoe blijven we dicht bij de echte wereld.

Dicht bij wat er echt toe doet in je persoonlijke leven.

En daarom zet Jezus een kind in het midden.

Het gaat hier niet om het aandoenlijke. De oh's en ah's als de babyfoto's van Tristan en Benthe voorbij komen. Het gaat hier om dat kinderen je dwingen in het hier en nu te leven. Zeker als ze nog zo klein zijn Tristan en Benthe. Volstrekt afhankelijk dwingen ze je alles uit je handen te laten vallen als ze honger hebben, of als de luier vol zit. En als je dat niet meteen doet, dan vragen ze wel om aandacht door een keel op te zetten.

Maar ook opgroeiende kinderen dwingen je met hun ijzeren logica om de dingen niet ingewikkelder te maken dan ze zijn.

Door dóór te vragen. Waarom? Waarom dan? Tot je er gek van wordt. Tot je bij de kern komt.

Ze helpen ons om moeilijke dingen niet weg te schuiven, maar onder ogen te zien.

Als je iets van Jezus wilt begrijpen, als je iets van Gods koningschap wilt zien en ervaren moet je worden als een kind.

Dat leren de leerlingen vandaag. Zij willen over grote mensendingen praten met Jezus, over hogere politiek en die kinderen lopen dan maar in de weg met hun vervelende vragen. Jezus zet niet de kinderen, maar de leerlingen op hun nummer. Die kinderen - dat is echte hogere politiek. Zij hebben oog voor het ongerijmde. Zij zien het kleine, zij leren ons God zien.

is God tenslotte zelf kind geworden?

Dat is de opdracht in deze doopdienst.

Laat je raken door de kinderen.

En verlies het kind niet in jezelf.

Als Jezus het heeft over het zout in jezelf dat je niet moet verliezen. Dan gaat het hierom. Durf het appèl dat kinderen op je doen toe te laten. Het is het zout dat ons pittig, smakelijk houdt. Want als het zout zijn kracht verliest, hoe zullen jullie het zijn kracht dan teruggeven? Wees er zuinig op!

Laat je niet ontmoedigen door alles en iedereen dat het eenvoudige en het ontvankelijke probeert te overrulen met onoplosbare wereldproblemen.

Laat je door die kleine gebaren – laat je door de ontvankelijkheid van een kind gezouten worden. Dan leef je als kind van God met zout en vuur dan houd je moed. Dan ben je mens naar Gods hart, op jouw eigen stukje van de schepping.

De zomerwei s'ochtends vroeg.

En op een zuchtje dat hem droeg vliegt een geel vlindertje voorbij.

Heer, had het hierbij maar gelaten.

Vasalis heeft gelijk. En God hééft het hierbij gelaten.

Wij hoeven ons alleen maar op de ademtocht van de Geest te laten dragen. Amen.

- Muziek

ANTWOORD

- Dankgebed, voorbeden, Onze Vader, stil gebed
- Collecteaankondiging

GAAN

- Slotlied 'Gij nu heen in vrede' (Hemelhoog 472)

- Zegen